

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 829

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 octombrie 2019

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
175.		180.	4
— Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2018 privind aderarea Secretariatului General al Guvernului la Consiliul Internațional pentru Tehnologia Informației în Administrația Guvernamentală (ICA) și aprobarea unor măsuri de natură financiară ce decurg din calitatea de membru, precum și completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte		— Lege pentru declararea zilei de 30 octombrie — Ziua pacientului cu arsuri	
733.	2	738.	5
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2018 privind aderarea Secretariatului General al Guvernului la Consiliul Internațional pentru Tehnologia Informației în Administrația Guvernamentală (ICA) și aprobarea unor măsuri de natură financiară ce decurg din calitatea de membru, precum și completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte		— Decret privind promulgarea Legii pentru declararea zilei de 30 octombrie — Ziua pacientului cu arsuri	
★		★	
179.	3-4	181.	5
— Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 52/1997 privind regimul juridic al francizei, precum și pentru modificarea art. 7 pct. 15 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal		— Lege privind instituirea zilei de 12 octombrie — Ziua limbii, alfabetului și culturii armene	
737.	4	739.	5
— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 52/1997 privind regimul juridic al francizei, precum și pentru modificarea art. 7 pct. 15 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal		— Decret pentru promulgarea Legii privind instituirea zilei de 12 octombrie — Ziua limbii, alfabetului și culturii armene	
★		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
		Decizia nr. 273 din 23 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală	6-10
		Decizia nr. 376 din 28 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (5) din Codul penal	11-13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		671.	14-16
		— Ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2019 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale	

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2018
privind aderarea Secretariatului General al Guvernului la Consiliul Internațional
pentru Tehnologia Informației în Administrația Governamentală (ICA)
și aprobarea unor măsuri de natură financiară ce decurg din calitatea de membru,
precum și completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor
la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 7 din 23 august 2018 privind aderarea Secretariatului General al Guvernului la Consiliul Internațional pentru Tehnologia Informației în Administrația Governamentală (ICA) și aprobarea unor măsuri de natură financiară ce decurg din calitatea de membru, precum și completarea Ordonanței Guvernului

nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte, adoptată în temeiul art. 1 pct. XII. 2 și 3 din Legea nr. 183/2018 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 27 august 2018.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI
TEODOR-VIOREL MELEȘCANU

București, 10 octombrie 2019.
Nr. 175.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2018
privind aderarea Secretariatului General al Guvernului la Consiliul Internațional
pentru Tehnologia Informației în Administrația Governamentală (ICA)
și aprobarea unor măsuri de natură financiară ce decurg din calitatea de membru,
precum și completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor
la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2018 privind aderarea Secretariatului General al Guvernului la Consiliul Internațional pentru Tehnologia Informației în Administrația Governamentală (ICA) și aprobarea unor măsuri de natură financiară ce decurg

din calitatea de membru, precum și completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/1994 privind autorizarea plății cotizațiilor la organizațiile internaționale interguvernamentale la care România este parte și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 10 octombrie 2019.
Nr. 733.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 52/1997
privind regimul juridic al francizei, precum și pentru modificarea art. 7 pct. 15
din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 52/1997 privind regimul juridic al francizei, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 14 mai 1998, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Franciza reprezintă un sistem de comercializare a produselor și/sau al serviciilor și/sau al tehnologiilor, bazat pe o colaborare continuă între persoanele fizice sau juridice independente din punct de vedere juridic și financiar, prin care o persoană, denumită *francizor*, acordă altei persoane, denumită *francizat*, dreptul și impune obligația de a exploata o afacere, în conformitate cu conceptul francizorului. Acest drept autorizează și obligă pe francizat, în schimbul unei contribuții financiare directe sau indirecte, să utilizeze mărcile de produse și/sau de servicii, alte drepturi de proprietate intelectuală sau industrială protejate, know-how-ul, drepturile de autor, precum și însemne ale comercianților, beneficiind de un aport continuu de asistență comercială și/sau tehnică din partea francizorului, în cadrul și pe durata contractului de franciză încheiat între părți în acest scop.

(2) Francizorul este un profesionist care:

a) este titularul drepturilor asupra unei mărci înregistrate sau a oricărui alt drept de proprietate intelectuală sau industrială; drepturile trebuie să fie exercitate pe o durată cel puțin egală cu durata contractului de franciză;

b) conferă dreptul de a exploata ori de a dezvolta o afacere, un produs, o tehnologie sau un serviciu;

c) asigură francizatului o pregătire inițială pentru exploatarea mărcii înregistrate;

d) utilizează personal și mijloace financiare pentru promovarea mărcii sale, cercetării și inovației, asigurând dezvoltarea și viabilitatea produsului;

e) demonstrează aplicarea concretă a cunoștințelor pe care le deține, în cadrul unei unități-pilot; obiectivele principale ale unității-pilot sunt testarea și definitivarea formulei de afaceri.

(3) Francizatul este un profesionist, persoană fizică sau juridică, selecționat de francizor, care aderă la principiul omogenității rețelei de franciză, așa cum este ea definită de către francizori.

(4) Rețeaua de franciză cuprinde un ansamblu de raporturi contractuale între un francizor și mai mulți francizați, în scopul promovării unei tehnologii, unui produs sau serviciu, precum și pentru dezvoltarea producției și distribuției unui produs sau serviciu. Francizatul este susținut de către francizor, prin aportul continuu de asistență comercială și/sau tehnică, în cadrul și pe durata contractului de franciză încheiat între părți.

(5) Unitatea-pilot este echivalentul unui prototip, având scopul de a asigura cea mai facilă cale de aplicare în practică a rețetei de succes a francizorului, de a testa sistemul de franciză și infrastructura acestuia, servind proiectării programului de franciză și elaborării manualelor de instruire și a operațiunilor zilnice.”

2. La articolul 2, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Francizorul furnizează viitorului francizat informații care îi permit acestuia să participe, în deplină cunoștință de cauză, la derularea contractului de franciză.

(3) Francizorul furnizează potențialului francizat un document de dezvăluire de informații, care trebuie să conțină date specifice referitoare la:

- istoricul și experiența francizorului;
- amănunte privind identitatea managementului francizei;
- istoricul de litigii al francizorului și al conducerii acestuia;
- suma inițială pe care trebuie să o investească francizatul;
- obligațiile reciproce ale părților;
- copii ale rezultatului financiar al francizorului din ultimul an;
- deținerea informațiilor cu privire la unitatea-pilot.”

3. La articolul 2, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Până la debutul rețelei sale de franciză, francizorul va opera eficient un concept de afaceri, pentru o perioadă de cel puțin un an, în minimum o unitate-pilot.”

4. În tot cuprinsul ordonanței, termenul „beneficiar” se înlocuiește cu termenul „francizat”.

Art. II. — La articolul 7 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, punctul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„15. *franciza* — un sistem de comercializare a produselor și/sau al serviciilor și/sau al tehnologiilor, bazat pe o colaborare continuă între persoanele fizice sau juridice independente din punct de vedere juridic și financiar, prin care o persoană, denumită francizor, acordă altei persoane, denumită francizat, dreptul și impune obligația de a exploata o afacere în conformitate cu conceptul francizorului; acest drept autorizează și obligă pe francizat, în schimbul unei contribuții financiare directe sau indirecte, să utilizeze mărcile de produse și/sau de servicii, alte drepturi de proprietate intelectuală sau industrială protejate, know-how-ul, drepturile de autor, precum și însemne ale comercianților, beneficiind de un aport continuu de asistență comercială și/sau tehnică din partea francizorului, în cadrul și pe durata contractului de franciză încheiat între părți în acest scop;”

Art. III. — (1) În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Asociația Română de Franciză, asociație de

utilitate publică, înființează Registrul Național de Franciză în care se înregistrează, la cerere, informațiile furnizate de către francizori prin documentul de dezvăluire de informații. Francizorii au posibilitatea de a înregistra în mod gratuit documentul de dezvăluire de informații în Registrul Național de Franciză.

(2) Conținutul și modalitatea de administrare a Registrului Național de Franciză se stabilesc prin ordin al conducătorului autorității publice centrale cu atribuții în domeniul mediului de afaceri, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI
TEODOR-VIOREL MELEȘCANU

București, 10 octombrie 2019.
Nr. 179.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind promulgarea Legii pentru modificarea
și completarea Ordonanței Guvernului nr. 52/1997
privind regimul juridic al francizei,
precum și pentru modificarea art. 7 pct. 15
din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 52/1997 privind regimul juridic al francizei, precum și pentru modificarea art. 7 pct. 15 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 10 octombrie 2019.
Nr. 737.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E
pentru declararea zilei de 30 octombrie — Ziua pacientului cu arsuri

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se declară ziua de 30 octombrie — Ziua pacientului cu arsuri.

Art. 2. — Ziua pacientului cu arsuri poate fi marcată de către autoritățile administrației publice centrale și locale, organizațiile neguvernamentale din domeniul medical, reprezentanțe ale României în străinătate, entități medicale publice și private, prin

organizarea de evenimente dedicate prevenirii apariției de incidente care ar putea produce incendii și ar putea conduce la rănirea gravă prin arsuri a participanților, precum și îngrijirilor necesare pacientului cu arsuri.

Art. 3. — Ministerul Sănătății este responsabil cu coordonarea activității dedicate Zilei pacientului cu arsuri.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI
TEODOR-VIOREL MELEȘCANU

București, 10 octombrie 2019.
Nr. 180.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
privind promulgarea Legii pentru declararea
zilei de 30 octombrie — Ziua pacientului cu arsuri

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru declararea zilei de 30 octombrie — Ziua pacientului cu arsuri și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 10 octombrie 2019.
Nr. 738.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**
privind instituirea zilei de 12 octombrie — Ziua limbii, alfabetului și culturii armene

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se instituie ziua de 12 octombrie — Ziua limbii, alfabetului și culturii armene.

Art. 2. — (1) Sărbătorirea Zilei limbii, alfabetului și culturii armene poate fi organizată de către autoritățile administrației publice centrale și locale, de către instituțiile aflate în subordinea sau coordonarea acestora, precum și de către societatea civilă, persoane fizice și persoane juridice, prin organizarea și/sau participarea la programe și manifestări culturale, educative,

artistice, cu caracter social sau științific, consacrate promovării limbii, alfabetului și culturii armene.

(2) Autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și instituțiile aflate în subordinea sau coordonarea acestora pot acorda sprijin logistic și pot aloca fonduri din bugetele proprii, în vederea organizării și derulării în bune condiții a manifestărilor prevăzute la alin. (1), în limita alocațiilor bugetare aprobate.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI
TEODOR-VIOREL MELEȘCANU

București, 10 octombrie 2019.
Nr. 181.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru promulgarea Legii privind instituirea zilei de
12 octombrie — Ziua limbii, alfabetului și culturii armene

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind instituirea zilei de 12 octombrie — Ziua limbii, alfabetului și culturii armene și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 10 octombrie 2019.
Nr. 739.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 273**

din 23 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Marțian în Dosarul nr. 15.109/211/2015 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.614D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală. Apreciază că susținerile autorului excepției, potrivit cărora ar trebui reglementată posibilitatea decăderii procurorului din dreptul de a contesta probele, sunt neîntemeiate, deoarece contestarea vizează critica ce poate fi adusă cu privire la temeinicia sau fiabilitatea probei, postură în care procurorul nu se poate regăsi. Împrejurarea că procurorul poate solicita readministrarea probelor nu este o situație echivalentă cu cea a contestării acestora, ci reprezintă o materializare a principiului contradictorialității și nemijlocirii.

4. În ceea ce privește dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, arată că modificarea acestui text a fost făcută pentru a-l pune în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Așa fiind, nu se poate vorbi despre o situație discriminatorie între persoanele condamnate în primă instanță și cele achitate în primă instanță, persoanele condamnate în primă instanță având posibilitatea solicitării readministrării probatorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 12 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 15.109/211/2015, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) și art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de**

procedură penală, excepție ridicată de Adrian Marțian, cu ocazia soluționării apelului într-o cauză penală.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, autorul acesteia susține că decăderea din dreptul de a readministra probele necontestate incumbă exclusiv părților și persoanei vătămate, iar nicidecum procurorului, care, nefiind „parte”, beneficiază de un tratament preferențial sub acest aspect, rezervându-și dreptul de a solicita readministrarea probelor în orice moment al procesului penal. Apreciază că nu există un interes legitim care să justifice o atare diferență de tratament între acuzare și apărare, fiind încălcat principiul egalității de arme și de tratament.

7. În ceea ce privește dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, autorul excepției susține în esență că, din modul de reglementare a dispoziției criticate, rezultă că instanța de apel este obligată să readministreze toate declarațiile pe care instanța de fond și-a întemeiat soluția de achitare, spre deosebire de situația în care instanța de fond a pronunțat o soluție de condamnare. Astfel, în ipoteza în care prima instanță a dispus o soluție de condamnare, de amânare a aplicării pedepsei sau de renunțare la aplicarea pedepsei, legea procesual penală nu impune o astfel de obligație de readministrare a declarațiilor în sarcina instanței de apel. Ca atare, în astfel de ipoteze rămân a fi aplicabile regulile generale în materia readministrării probelor în faza procesuală a apelului, cuprinse la art. 420 alin. (5) din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*instanța de apel poate readministra probele administrate la prima instanță și poate administra probe noi, în condițiile art. 100*”.

8. Se creează, astfel, o diferență de tratament între inculpații care au fost achitați în primă instanță și cei în privința cărora a fost pronunțată un alt tip de soluție procesuală, fiind asigurată o consistență mult mai ridicată efectului devolutiv integral al apelului în ipoteza în care o persoană este achitată în primă instanță, spre deosebire de ipotezele existenței altor soluții în primă instanță. Apreciază că nu există niciun scop legitim care să fundamenteze o atare diferență de tratament.

9. Mai mult, efectul devolutiv integral al apelului trebuie să comporte aceleași dimensiuni, sub aspectul probațiunii, independent de soluția pronunțată de prima instanță. În sens contrar, dacă legiuitorul impune garanții obligatorii la nivelul probațiunii, doar atunci când soluția primei instanțe este una favorabilă persoanei acuzate, se creează o discriminare între persoanele inițial achitate și cele față de care s-a dispus alt tip de soluție. O consecință a acestui fapt este aceea că legiuitorul conferă o intensitate și valențe diferite exigenței aflării adevărului în procesul penal în funcție de tipul de soluție pronunțată în primul grad de jurisdicție. Totodată, este nesocotit principiul egalității de arme de care participanții la procesul penal trebuie să dispună. O astfel de reglementare afectează însăși prezumția

de nevinovăție, de vreme ce doar o soluție de achitare necesită o imperativă reluare a cercetării judecătorești pe palier testimonial.

10. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** apreciază că dispozițiile referitoare la obligativitatea readministrării probelor de către instanța de apel, în cazul unei soluții de achitare, pot aduce atingere dreptului privind egalitatea în fața legii, cu atât mai mult cu cât există jurisprudență a Curții Europene Drepturilor Omului (Cauza *Leș împotriva României*) în care s-a statuat că, atunci când instanța de apel nu procedează la o nouă interpretare a faptelor și nici nu dă o nouă conotație acțiunilor inculpatului, limitându-se la o simplă apreciere a unei chestiuni de drept, nu s-a identificat nicio aparență a încălcării dreptului la un proces echitabil, neexistând elemente care să permită să se considere că o nouă ascultare a martorilor ar fi utilă în această etapă. Astfel, admisibilitatea probelor intră în primul rând sub incidența normelor de drept intern; instanțele naționale sunt cele cărora le revine sarcina de a aprecia probele administrate, fiind de competența acestora să se pronunțe cu privire la necesitatea sau oportunitatea citării unui martor. În privința dispozițiilor art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, apreciază că decăderea din dreptul de a readministra probele ar trebui să incumbe tuturor participanților la procesul penal, în vederea respectării principiului egalității armelor.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Arată că în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 397 din 3 iulie 2014, s-a statuat că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, astfel cum rezultă din art. 126 alin. (2) din Constituție.

13. În ceea ce privește dispozițiile art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, Curtea a constatat, de exemplu, prin Decizia nr. 245 din 7 aprilie 2015, că acestea dispun cu privire la faptul că nu se readministrează probele necontestate și nicidecum cu privire la imposibilitatea contestării lor. Așa fiind, nimic nu oprește partea căreia probele avute în vedere îi sunt defavorabile să le conteste din perspectiva temeiniciei — în faza de judecată imediat după citirea rechizitoriului, dar anterior audierii inculpatului —, cerând astfel readministrarea/refacerea lor de către instanța de judecată în condiții de publicitate, nemijlocire și contradictorialitate. Terminologia utilizată de legiuitor are în vedere probele administrate în cursul urmăririi penale care nu au fost contestate. În acest sens, Curtea a observat că art. 374 alin. (5) din Codul de procedură penală prevede că „președintele întreabă procurorul, părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe”, părțile și persoana vătămată având posibilitatea să conteste probele administrate și să propună administrarea de probe, indiferent dacă au fost sau nu administrate în faza de urmărire penală. Curtea a reținut că legiuitorul nu a exclus posibilitatea readministrării probelor administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți, întrucât, potrivit art. 374 alin. (8) din Codul de procedură penală, acestea pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei. Faptul că această

posibilitate este atributul exclusiv al instanței de judecată nu afectează drepturile constituționale ale petentului și nu conferă un tratament preferențial procurorului, care, în această ipoteză, are aceleași drepturi cu inculpatul, partea vătămată sau alte părți în proces.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 374 alin. (7) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală: „*Probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți sau de către persoana vătămată nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești. Acestea sunt puse în dezbateră contradictorie a părților, a persoanei vătămate și a procurorului și sunt avute în vedere de instanță la deliberare.*”;

— Art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală: „*Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...] 2. admite apelul și:*

a) *desființează sentința primei instanțe și pronunță o nouă hotărâre, procedând potrivit regulilor referitoare la soluționarea acțiunii penale și a acțiunii civile la judecata în fond. Instanța de apel readministrează declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare, dispozițiile art. 374 alin. (7)—(10) și ale art. 383 alin. (3) și (4) aplicându-se în mod corespunzător.*”

17. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului. Totodată, sunt invocate dispozițiile art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți sau de către persoana vătămată nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești. Acestea sunt puse în dezbateră contradictorie a părților, a persoanei vătămate și a procurorului și sunt avute în vedere de instanță la deliberare.

19. În ceea ce privește noțiunea de „probă”, Curtea observă că, potrivit art. 97 alin. (1) din Codul de procedură penală, constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal.

20. În ceea ce privește noțiunea de „probe necontestate”, Curtea reține că acestea sunt acele probe al căror conținut rezultat în urma administrării în cursul urmăririi penale este acceptat de părți, care solicită să nu mai fie administrate în cursul cercetării judecătorești, chiar dacă vor fi folosite împotriva

lor. *Per a contrario*, dacă părțile solicită ca probele să fie administrate nemijlocit în fața instanței de judecată, înseamnă că le contestă conținutul, iar cu ocazia dezbaterilor pot solicita înlăturarea lor din ansamblul probatoriu.

21. În acest context, Curtea constată că trebuie realizată o distincție între contestarea probelor (care se referă la contestarea temeiniciei acestora, cerându-se astfel readministrarea/refacerea lor de către instanța de judecată) și contestarea legalității administrării probelor (care se referă la modul în care acestea au fost obținute și care este verificată de către judecătorul de cameră preliminară). Curtea a reținut că legalitatea și temeinicia sunt însușiri fundamentale ale oricărei probe, care, prin elementele de fapt conținute, servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei, contribuind la aflarea adevărului în procesul penal. S-ar putea pune în discuție afectarea dreptului la apărare ori a dreptului la un proces echitabil dacă, în pofida faptului că părțile sau persoana vătămată nu au avut posibilitatea contestării lor în fața unui judecător anterior cercetării judecătorești, probele nu sunt readministrate. Or, dimpotrivă, din perspectiva legalității administrării probelor, Curtea a statuat că aceste aspecte pot fi cenzurate, în acord cu art. 342 din Codul de procedură penală, în fața judecătorului de cameră preliminară, care, potrivit art. 346 alin. (4) din același act normativ, va exclude una, mai multe sau toate probele administrate în cursul urmăririi penale (Decizia nr. 300 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 13 iulie 2017, paragraful 21).

22. În ceea ce privește probele care pot fi contestate, Curtea observă că din modul de reglementare rezultă că legiuitorul a avut în vedere probele administrate în cursul urmăririi penale.

23. Referitor la persoanele care pot contesta probele, Curtea reține că din dispozițiile criticate rezultă că procurorul nu are calitatea de a le contesta, acest instrument fiind lăsat la îndemâna inculpatului, părții civile, părții responsabile civilmente și părții vătămate. Acest lucru este firesc în condițiile în care, potrivit art. 5 alin. (2) din Codul de procedură penală, organele de urmărire penală sunt cele care, în cursul urmăririi penale, au obligația de a strânge și de a administra probe.

24. Pe de altă parte, legiuitorul a impus o singură condiție cu privire la soluția legislativă aleasă, respectiv absența unei manifestări univoce de voință a părții interesate sau a persoanei vătămate de a contesta probele administrate în cursul urmăririi penale. Analizând conținutul normativ al dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că acestea dispun cu privire la nereadministrarea probelor necontestate și nicidecum cu privire la imposibilitatea contestării lor. Așa fiind, nimic nu oprește partea căreia probele avute în vedere îi sunt defavorabile să le conteste din perspectiva temeiniciei — în faza de judecată, imediat după citirea rechizitoriului, dar anterior audierii inculpatului — cerând astfel readministrarea/refacerea lor de către instanța de judecată în condiții de publicitate, nemijlocire și contradictorialitate (Decizia nr. 342 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 3 iunie 2015, Decizia nr. 486 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 septembrie 2015).

25. În ceea ce privește procurorul, Curtea observă că acesta poate propune spre administrare o parte sau toate probele care au fost administrate în cursul urmăririi penale, fără ca acest fapt să aibă semnificația contestării conținutului lor. Aceasta este, pe de o parte, o consecință a aplicării dispozițiilor art. 99 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora în acțiunea penală sarcina probei aparține în principal procurorului, iar, pe de altă parte, o concretizare a respectării dreptului la apărare, prin supunerea lor administrării în condiții de oralitate, nemijlocire și contradictorialitate, trăsături specifice doar etapei cercetării judecătorești.

26. Astfel, nu se poate susține că prin dispozițiile legale criticate este încălcat principiul egalității de arme, câtă vreme acuzatul, deși a avut posibilitatea, nu a contestat temeinicia acestor probe. A porni de la premisa administrării părtinitoare a probelor, complinită de nepăsarea acuzatului, nu atrage neconstituționalitatea unui text, deoarece obiectul acțiunii penale constă în tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, în cadrul unui proces guvernat de principiul aflării adevărului.

27. Curtea apreciază că principiul egalității armelor în procesul penal presupune, ca regulă generală, tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața unui tribunal, fără ca una dintre ele să fie avantajată în raport cu cealaltă parte sau celelalte părți în proces. Egalitatea armelor presupune menținerea unui just echilibru între părțile procesului, care trebuie să beneficieze de posibilitatea rezonabilă de a-și susține cauza în condiții care să nu o plaseze pe una dintre ele pe o poziție de net dezavantaj în raport cu adversarul său. Or, acceptarea susținerilor autorului excepției ar duce la situația în care modalitatea în care procurorul înțelege să susțină cauza (să exercite funcția de acuzare) ar fi influențată/limitată de exercitarea de către părți sau persoana vătămată a dreptului de a contesta sau nu probele.

28. Pe de altă parte, legiuitorul nu a exclus posibilitatea readministrării probelor administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți, întrucât, potrivit art. 374 alin. (8) din Codul de procedură penală, acestea pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei. Așa fiind, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, urmând să o respingă în consecință.

29. În ceea ce privește dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții, din perspectiva unor critici identice, respingând excepția ca neîntemeiată, prin Decizia nr. 692 din 8 noiembrie 2018*), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii. Cu acel prilej, Curtea a reținut că apelul este singura cale de atac ordinară de reformare, în care se efectuează o nouă judecată în fond a cauzei. Potrivit art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel. Astfel, expresie a principiului dublului grad de jurisdicție, toate sentințele prin care cauza este rezolvată în fond în urma judecării în primă instanță sunt supuse apelului. Este vorba despre hotărârile judecătorești penale prin care instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea, renunțarea

*) Decizia Curții Constituționale nr. 692 din 8 noiembrie 2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 24 aprilie 2019.

la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal, în condițiile art. 396 din Codul de procedură penală.

30. Instanța, judecând apelul, poate pronunța, potrivit art. 421 din Codul de procedură penală, fie o soluție de respingere a apelului și menținere a hotărârii atacate [art. 421 pct. 1], fie o soluție de admitere a apelului și desființare a sentinței primei instanțe [art. 421 pct. 2]. Pronunțând soluția de admitere a apelului și desființare a hotărârii atacate, instanța de apel fie soluționează ea însăși cauza, pronunțând o nouă hotărâre [art. 421 pct. 2 lit. a)], fie dispune rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată [art. 421 pct. 2 lit. b)].

31. În acest context, Curtea a observat că dispoziția de lege criticată reglementează obligația instanței de apel de a readministra declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare. Soluția legislativă criticată a fost introdusă prin art. II pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, fără a se preciza în nota de fundamentare motivul modificării legislative.

32. Curtea a reținut că instanța de la Strasbourg, analizând respectarea dreptului la un proces echitabil în cauzele în care instanțele de control judiciar au pronunțat o soluție de condamnare după desființarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, a statuat cu valoare de principiu că, atunci când o instanță de recurs este sesizată să soluționeze o cauză în fapt și în drept și să examineze, în ansamblu, chestiunea vinovăției sau a nevinovăției, aceasta nu poate, pentru motive de echitate a procedurii, să decidă asupra acestor chestiuni fără ascultarea directă a declarațiilor date în persoană fie de acuzatul care susține că nu a comis actul de care este învinuit, fie de martorii care au dat declarații în timpul procedurii (Hotărârea din 27 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Constantinescu împotriva României*, paragrafele 55 și 59).

33. De asemenea, prin Hotărârea din 15 septembrie 2015, pronunțată în Cauza *Moinescu împotriva României*, paragrafele 39 și 40, Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează aceleași argumente: „pentru a se pronunța astfel, curtea de apel a procedat la o nouă interpretare a mărturiilor depuse la dosar, fără a asculta ea însăși martorii. Astfel, curtea de apel a adoptat o poziție opusă celei din hotărârile instanțelor inferioare, care îl achitaseră pe reclamant, în special pe baza depozițiilor martorilor respectivi, făcute în cursul ședințelor de judecată desfășurate în fața lor. Deși era de competența instanței de recurs să aprecieze diferitele elemente de probă, este la fel de adevărat că reclamantul a fost stabilit vinovat pe baza aceluiași mărturii care fuseseră suficiente pentru a-i determina pe judecătorii din primele instanțe să se îndoiască de temeinicia acuzației și să motiveze achitarea acestuia. În aceste condiții, omisiunea curții de apel de a audia martorii în cauză, înainte de a-l declara vinovat pe reclamant, a limitat semnificativ caracterul efectiv al dreptului la apărare. Aceste elemente îi permit Curții să concluzioneze că respectiva condamnare a reclamantului pentru favorizarea infractorului, pronunțată fără ascultarea directă a martorilor, deși acesta fusese achitat de două instanțe inferioare, este contrară cerințelor unui proces echitabil în sensul art. 6 paragraful (1) din Convenție.”

34. Așadar, Curtea a constatat că soluția legislativă constituie transpunerea în dreptul pozitiv a exigențelor impuse de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, asigurând dreptul inculpatului la un proces echitabil. Astfel, având competența de a aprecia diferitele elemente de probă, în vederea stabilirii vinovăției inculpatului, instanța de apel nu poate pronunța hotărârea de condamnare decât după readministrarea obligatorie a declarațiilor pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare și care au fost suficiente pentru a-l determina pe judecătorul primei instanțe să se îndoiască de temeinicia acuzației și să motiveze achitarea acestuia.

35. Curtea a observat că dispoziția criticată nu reglementează imposibilitatea readministrării probatoriilor sau administrării de noi probe, în cazul în care prima instanță a pronunțat o soluție de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei, amânare a aplicării pedepsei sau de încetare a procesului penal. Astfel, potrivit art. 420 alin. (4) și (5) din Codul de procedură penală, instanța de apel procedează la ascultarea inculpatului, când aceasta este posibilă, potrivit regulilor de la judecata în fond, poate readministra probele administrate la prima instanță și poate administra probe noi, în condițiile art. 100 din același act normativ. Totodată, potrivit art. 420 alin. (8) din Codul de procedură penală, instanța verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror probe administrate în fața instanței de apel, iar, potrivit art. 420 alin. (9) din același act normativ, în vederea soluționării apelului, instanța, motivat, poate da o nouă apreciere probelor.

36. În acest context, Curtea a constatat că dispozițiile art. 420 alin. (5) din Codul de procedură penală nu refuză dreptul inculpatului sau al oricărui participant în procesul penal de a propune readministrarea unor probe ori administrarea altora noi, ci conferă instanței de apel competența de a aprecia asupra utilității administrării/readministrării unor probe. Totodată, în acord cu art. 100 alin. (3) din Codul de procedură penală — la care face trimitere art. 420 alin. (5) din același cod — „cererea privitoare la administrarea unor probe formulată [...] în cursul judecății se admite ori se respinge, motivat, de către organele judiciare”, sens în care respingerea sa se poate dispune numai atunci când proba nu este relevantă în raport cu obiectul probațiunii, când se apreciază că pentru dovedirea elementului de fapt care constituie obiectul probei au fost administrate suficiente mijloace de probă, când proba nu este necesară, întrucât faptul este notoriu, când proba este imposibil de obținut, când cererea a fost formulată de o persoană neîndreptățită și atunci când administrarea probei este contrară legii [art. 100 alin. (4) din Codul de procedură penală].

37. Așa fiind, instanța de apel nu are obligația de a-și însuși aprecierea probelor dată de instanța de fond, întrucât, potrivit art. 420 alin. (9) din Codul de procedură penală, aceasta, „motivată, poate da o nouă apreciere probelor”, iar, conform art. 103 alin. (1) din același cod, probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.

38. Instanța de apel nu se pronunță în mod discreționar asupra necesității readministrării unor probe sau administrării altora noi, cu atât mai mult cu cât, în conformitate cu art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța hotărâște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate, dispunerea condamnării putându-se realiza doar atunci când acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Acest fapt conferă procedurii caracter echitabil, deoarece, pe lângă faptul că,

potrivit art. 4 alin. (2) din Codul de procedură penală, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea inculpatului, principiul liberei aprecieri a probelor nu este absolut, fiind mărginit de existența unor mijloace compensatorii care să asigure un echilibru suficient între acuzare și apărare.

39. În acord cu art. 374 alin. (5) și (6) din Codul de procedură penală, în faza de judecată, președintele întrebă procurorul, părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe, iar în cazul în care se propun probe trebuie să se arate faptele și împrejurările ce urmează a fi dovedite, mijloacele prin care pot fi administrate aceste probe, locul unde se află aceste mijloace, respectiv, în ceea ce privește martorii și experții, identitatea și adresa acestora. Totodată, procurorul, persoana vătămată și părțile pot cere administrarea de probe noi și în cursul cercetării judecătorești — a se vedea art. 374 alin. (9) din Codul de procedură penală —, iar probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți sau de către persoana vătămată pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, instanța putând, totodată, să dispună din oficiu și administrarea de probe noi, justificat de același deziderat al aflării adevărului și justei soluționări a cauzei — a se vedea art. 374 alin. (8) și (10) din Codul de procedură penală. De asemenea, după audierea inculpatului, a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente se procedează la administrarea probelor încuviințate [a se vedea art. 376 alin. (3) din Codul de procedură penală]. Aceasta întrucât, potrivit art. 100 alin. (2) din același cod, „în cursul judecății, instanța administrează probe la cererea procurorului, a persoanei vătămate sau a părților și, în mod subsidiar, din oficiu, atunci când consideră necesar pentru formarea convingerii sale”, sens în care, în procesul de evaluare a probelor, condamnarea se poate dispune doar atunci când

instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă [a se vedea și art. 103 alin. (2) din același cod].

40. Astfel, în acord cu art. 420 alin. (11) din Codul de procedură penală, la judecarea apelului se aplică regulile de la judecata în fond mai sus arătate, sens în care instanța competentă să soluționeze apelul îl va judeca, conform art. 417 din Codul de procedură penală, cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces, fiind, totodată, obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. Totodată, instanța de apel va proceda la ascultarea inculpatului, când aceasta este posibilă, potrivit regulilor de la judecata în fond, și va verifica hotărârea atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror probe administrate în fața instanței de apel, putând da, așa cum s-a arătat anterior, o nouă apreciere probelor.

41. În concluzie, instanța de apel, deși nu este obligată să dispună readministrarea probelor ori administrarea altora noi, are însă obligația să se pronunțe motivat cu privire la astfel de cereri. Toate acestea au ca scop, pe de o parte, asigurarea dreptului la un proces echitabil, iar, pe de altă parte, soluționarea cu celeritate a cauzei, întrucât, în caz contrar, s-ar permite prelungirea nejustificată a soluționării acesteia printr-o simplă cerere de readministrare/administrare a probelor, cu toate că dispunerea lor nu este utilă cauzei (în același sens, Decizia nr. 157 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 22 iunie 2018).

42. Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția deciziei menționate, precum și considerentele pe care aceasta se sprijină își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, și cu unanimitate de voturi, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Marțian în Dosarul nr. 15.109/211/2015 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 374 alin. (7) și ale art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 23 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 376

din 28 mai 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (5) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (5) din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Răzvan Varga în Dosarul nr. 6.894/328/2016 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.945D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 933D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (5) din Codul penal, excepție ridicată de Gavril Sorin Zinveliu în Dosarul nr. 2.407/112/2015/a3 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

4. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 933D/2018 la Dosarul nr. 2.945D/2017, care a fost primul înregistrat.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Apreciază că cele reținute în Decizia nr. 693 din 7 noiembrie 2017, paragrafele 17—19, își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să determine reconsiderarea acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 14 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.894/328/2016, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (5) din Codul penal**, excepție ridicată de Gheorghe Răzvan Varga, cu ocazia soluționării apelului împotriva unei sentințe penale.

7. Prin Încheierea penală nr. 712 din 5 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.407/112/2015/a3, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 129 alin. (5) din Codul penal**, excepție ridicată de Gavril Sorin Zinveliu, cu ocazia soluționării apelului împotriva unei sentințe penale.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia apreciază că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1). Susțin că, potrivit formei actuale a dispozițiilor art. 129 alin. (5) din Codul penal, în cazul în care minorul are dispusă în sarcina sa o măsură educativă privativă de libertate, care vine în concurs cu o infracțiune pentru care se stabilește o pedeapsă, va executa pedeapsa, la care se adaugă o pătrime din cuantumul măsurii educative, însă pedeapsa astfel rezultată, indiferent de cuantumul acesteia, nu poate fi executată decât în regim de detenție. Spre deosebire de această situație, în cazul săvârșirii infracțiunilor concurente doar în timpul majoratului, caz în care în cadrul concursului de infracțiuni intră doar pedepse, majorul poate beneficia, în anumite cazuri, de modalitățile de executare alternative detenției, în speță suspendarea sub supraveghere. Aceste elemente determină o discriminare între cele două categorii cu consecința încălcării prevederilor art. 16 din Constituție.

9. Apreciază că prevederile a căror neconstituționalitate o invocă creează o situație de vădită inechitate persoanei care a comis infracțiuni concurente atât în timpul minorității, cât și după majorat, față de cea a persoanei care a comis infracțiuni concurente doar în timpul majoratului.

10. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit, pe cale jurisprudențială, că, pentru ca o diferență de tratament să fie permisă într-o societate democratică, aceasta trebuie, în primul rând, să vizeze un scop legitim și, de asemenea, să fie proporțională cu scopul vizat. În sens contrar, dacă diferența de tratament este lipsită de o justificare obiectivă și rezonabilă, ea va constitui discriminare și va genera încălcarea dreptului fundamental al egalității în fața legii (implicit și pe cel al interzicerii discriminării). Pornind de la aceste principii, apreciază că nu există niciun scop legitim care să fundamenteze o atare diferență de tratament, discriminarea scoțând în relief o optică nejustificată a legiuitorului cu privire la situația persoanei care este judecată atât pentru infracțiuni comise în timpul minorității, cât și pentru infracțiuni comise în timpul majoratului, față de persoana aflată în situația de a fi judecată doar pentru infracțiuni comise după majorat.

11. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori** apreciază că dispozițiile art. 129 alin. (5) din Codul penal sunt constituționale și nu încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii și dreptul la un proces echitabil al acestora. Instanța judecătorească apreciază că nu se poate reține ca fiind fundamentată susținerea autorului excepției potrivit căreia normele criticate ar constitui premisa unui tratament diferențiat, discriminatoriu al inculpaților în fața legii. Din conținutul dispozițiilor art. 129 alin. (5) din Codul penal rezultă fără echivoc faptul că ele se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipotezele juridice prevăzute prin textul criticat. Referitor la principiul egalității în drepturi consacrat de art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală arată că instanța de control constituțional a reținut, în jurisprudența sa, că discriminarea presupune aplicarea unui regim juridic diferit unor situații care nu se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil. Or, în ceea ce privește dispozițiile art. 129 alin. (5) din Codul penal, instanța judecătorească apreciază că autorul excepției face referire la categorii de persoane care se află în situații juridice diferite.

12. Principiile care stau la baza regimului sancționator al pluralității de infracțiuni, în reglementarea actuală de drept substanțial, sunt identice și nu creează situații de inechitate între o persoană care a comis infracțiuni concurente în timpul minorității și după majorat, față de persoana majoră care a comis mai multe infracțiuni în concurs. Astfel, în caz de concurs, se aplică o sancțiune pentru fiecare infracțiune în parte, după care se aplică sancțiunea cea mai grea, la care se adaugă un spor, în raport cu felul pedepselor (mai puțin în situația în care una dintre pedepse este detenția pe viață). Aceste aspecte rezultă cu claritate din dispozițiile art. 39 alin. (1) lit. a), b), c), d) și e) din Codul penal, privind stabilirea pedepsei în caz de concurs de infracțiuni. Este de subliniat că, în accepțiunea legiuitorului, sintagma „sancțiunea cea mai grea” nu se rezumă doar la aprecierea cuantumului pedepselor contopite, ci și la felul și modalitatea lor de executare. Astfel, când s-au stabilit o pedeapsă cu detenția pe viață și pedepse cu închisoarea și/sau amendă, se aplică detenția pe viață, când s-au stabilit pedeapsa închisorii și pedeapsa amenzii, se aplică pedeapsa închisorii, când s-au aplicat o pedeapsă a închisorii cu executare și o pedeapsă suspendată condiționat (în ipoteza soluționării separate a cauzelor), se aplică închisoarea cu executare. Dispozițiile art. 129 alin. (5) cu raportare la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal pun în aplicare același principiu, în sensul aplicării sancțiunii celei mai grele, la care se aplică un spor și forma de executare cea mai grea, privarea de libertate. Astfel, în caz de concurs de infracțiuni, dintre care una/unele în timpul minorității și una/unele după majorat, în ipoteza în care măsura educativă, pentru infracțiunea/infracțiunile comise în timpul minorității, este privativă de libertate, iar pedeapsa pentru infracțiunea/infracțiunile săvârșită/săvârșite după majorat este pedeapsa închisorii, se aplică pedeapsa închisorii. Or, având în vedere caracterul privativ de libertate al măsurii educative, este evident că pedeapsa rezultantă trebuie să fie cu executare efectivă și nu poate face obiectul amânării aplicării pedepsei sau al suspendării sub supraveghere a acesteia. Dreptul la un proces echitabil consacrat constituțional obligă la asigurarea prin legislația națională a unor garanții procesuale precum egalitatea armelor, contradictorialitatea, motivarea hotărârilor pronunțate, publicitatea procesului, soluționarea acestuia într-un termen rezonabil, prezumția de nevinovăție și asigurarea dreptului la apărare. Ca atare, instanța judecătorească apreciază că aspectele invocate de autorul excepției nu sunt de esența dreptului la un proces echitabil, textul criticat nefiind contrar dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală. În concluzie, nu există nicio diferență de tratament care să încalce dispozițiile art. 16 și art. 21 alin. (3) din Constituție.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Avocatul Poporului**, reluând cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 693 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 9 februarie 2018, apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 129 alin. (5) din Codul penal, cu următorul conținut: „*Pedeapsa stabilită potrivit dispozițiilor alin. (2) lit. b) nu poate face obiectul amânării aplicării pedepsei sau al suspendării executării sub supraveghere.*” Dispozițiile art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal au următorul conținut: „*În cazul săvârșirii a două infracțiuni, dintre care una în timpul minorității și una după majorat, pentru infracțiunea comisă în timpul minorității se ia o măsură educativă, iar pentru infracțiunea săvârșită după majorat se stabilește o pedeapsă, după care: (...) b) dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este închisoarea, se aplică pedeapsa închisorii, care se majorează cu o durată egală cu cel puțin o pătrime din durata măsurii educative ori din restul rămas neexecutat din aceasta la data săvârșirii infracțiunii comise după majorat.*”

18. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate dintr-o perspectivă identică, respingând excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, prin Decizia nr. 693 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 9 februarie 2018.

20. Cu acel prilej, Curtea a reținut că, într-adevăr, Codul penal prevede un regim al răspunderii penale a minorului diferit de cel specific persoanelor majore, atât sub aspectul sancțiunilor aplicate, cât și sub aspectul individualizării acestora.

21. În acest sens, prevederile art. 114 alin. (1) din Codul penal reglementează regula aplicării față de minorul care, la data săvârșirii infracțiunii, avea vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani a unei măsuri educative neprivative de libertate, excepția de la această regulă, prevăzută la alin. (2) al aceluiași art. 114, constând în aplicarea unei pedepse privative de libertate, în două situații, expres și limitativ reglementate în cuprinsul normei anterior menționate; acestea se referă la săvârșirea de către minor a unei infracțiuni, pentru care i s-a aplicat o măsură educativă ce a fost executată ori a cărei executare a început înainte de comiterea infracțiunii pentru care este judecat, și, respectiv, la situația în care pedeapsa penală prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea, a cărei limită specială maximă este de 7 ani sau mai mare, ori detențiunea pe viață.

22. Măsurile educative privative de libertate sunt, potrivit art. 115 alin. (1) pct. 2 din Codul penal, internarea într-un centru educativ și internarea într-un centru de detenție. Având în vedere natura acestor măsuri, executarea lor nu poate fi individualizată potrivit regulilor referitoare la amânarea aplicării pedepsei sau la suspendarea executării sub supraveghere, aceste două forme de individualizare fiind reglementate, de altfel, la art. 83—90 și art. 91—98 din Codul penal, doar în privința executării pedepsei cu închisoarea.

23. În aceste condiții, dispozițiile art. 129 alin. (2) din Codul penal reglementează ipoteza pluralității de infracțiuni, dintre care una este săvârșită în timpul minorității și una după majorat, situații pentru care, potrivit dispozițiilor Codului penal, vor fi aplicate măsuri educative și, respectiv, pedepse. Pentru această ipoteză, dispozițiile art. 129 alin. (2) lit. a) și b) din Codul penal prevăd că, dacă pentru infracțiunea săvârșită în timpul minorității este aplicată o măsură educativă neprivativă de libertate, iar pentru cea săvârșită după majorat se aplică o pedeapsă, se execută numai pedeapsa, iar dacă pentru infracțiunea săvârșită în timpul minorității se aplică o măsură educativă privativă de libertate, iar pentru cea săvârșită după majorat se aplică o pedeapsă cu închisoarea, pentru pluralitatea de infracțiuni se aplică pedeapsa închisorii, care se majorează cu o durată egală cu cel puțin o pătrime din durata măsurii educative ori din restul rămas neexecutat din aceasta la data săvârșirii infracțiunii comise după majorat. Referitor la această din urmă regulă de sancționare a pluralității de infracțiuni, dispozițiile art. 129 alin. (5) din Codul penal prevăd că pedeapsa astfel stabilită nu poate face obiectul amânării aplicării pedepsei sau al suspendării executării sub supraveghere. De asemenea, cu privire la o ipoteză similară, cea a descoperirii unei infracțiuni săvârșite în timpul minorității, dispozițiile art. 130 din Codul penal prevăd că, dacă pe durata termenului de supraveghere al amânării aplicării pedepsei, al suspendării sub supraveghere ori al liberării condiționate se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune în timpul minorității pentru care s-a luat, chiar după expirarea acestui termen, o măsură educativă privativă de libertate, amânarea, suspendarea sau liberarea se anulează, aplicându-se în mod corespunzător dispozițiile art. 129 alin. (2)—(4) din Codul penal.

24. Aceste modalități de individualizare sunt însă opțiunea legiuitorului, care, în realizarea politicii penale a statului, este abilitat să stabilească reguli specifice în privința unor ipoteze precum cea invocată de autorul excepției, cu respectarea marjei de apreciere prevăzute la art. 61 alin. (1) din Constituție.

25. Cu privire la dispozițiile legale criticate, în Expunerea de motive a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal se precizează

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Răzvan Varga în Dosarul nr. 6.894/328/2016 și de Gavril Sorin Zinveliu în Dosarul nr. 2.407/112/2015/a3 ale Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și constată că dispozițiile art. 129 alin. (5) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 28 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI SOCIETĂȚII INFORMAȚIONALE

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2019 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 6 alin (6) din Hotărârea Guvernului nr. 36 /2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul comunicațiilor și societății informaționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2019 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Cheltuielile totale aferente veniturilor înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli prevăzut la art. 1 reprezintă limite maxime ce nu pot fi depășite.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează nerealizări ale veniturilor aprobate, Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București va efectua cheltuieli în funcție de realizarea veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București din coordonarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,
Alexandru Petrescu

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI SOCIETĂȚII INFORMAȚIONALE
Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Informatică — ICI București

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2019**

- mii lei -

INDICATORI	Nr. Rd.	Program 2019
A	0	1
I. VENITURI TOTALE, din care:	1	49.588,00
1. VENITURI DIN EXPLOATARE din care:	2	49.488,00
a) Venituri din activitatea de bază	3	26.288,00
b) Venituri din activități conexe activității de cercetare-dezvoltare	4	23.150,00
c) Alte venituri din exploatare	5	50,00
2. VENITURI FINANCIARE	6	100,00
II CHELTUIELI TOTALE, din care:	7	48.841,00
1. Cheltuieli de exploatare, total, din care:	8	48.781,00
a) Bunuri și servicii	9	8.085,00
b) Cheltuieli de personal, din care:	10	35.786,00
- cheltuieli cu salariile, din care:	11	33.040,00
- indemnizațiile membrilor consiliului de administrație	12	189,00
- drepturile salariale ale directorului (general)	13	231,00
- contribuții la fondul de pensii facultative	14	0,00
- contribuția asiguratorie de muncă	15	743,00
- contribuția de asigurări sociale datorată în cazul condițiilor deosebite de muncă	16	0,00
- contribuția de asigurări sociale datorată în cazul condițiilor speciale de muncă	17	0,00
- alte cheltuieli de personal, din care:	18	2.003,00
- tichete de masă	19	766,00
- deplasări, detașări	20	1.000,00
c) Cheltuieli de exploatare privind amortizările, provizioanele și ajustările pentru depreciere	21	3.970,00
d) Cheltuieli de protocol	22	16,00
e) Cheltuieli de reclamă și publicitate	23	0,00
f) Cheltuieli cu sponsorizarea	24	0,00
g) Cheltuieli prevăzute de art. 25 alin (3) lit. b) din Legea nr. 227 / 2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare	25	150,00
h) Alte cheltuieli	26	774,00
2. Cheltuieli financiare, din care:	27	60,00
- cheltuieli privind dobânzile	28	15,00
- alte cheltuieli financiare	29	45,00
III. REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	30	747,00
IV. IMPOZIT PE PROFIT	31	120,00
V. REZULTATUL NET	32	627,00
VI. ACOPERIREA PIERDERILOR CONTABILE DIN ANII PRECEDENȚI	33	0,00
VII. PROFITUL DE REPARTIZAT RĂMAS DUPĂ ACOPERIREA PIERDERILOR CONTABILE DIN ANII PRECEDENȚI:	34	627,00

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

INDICATORI	Nr. Rd.	Program 2019
	0	1
a) pentru cointeresarea personalului	35	125,00
b) pentru finanțarea dezvoltării institutului național	36	377,00
c) pentru desfășurarea activității curente, inclusiv pentru cofinanțarea proiectelor	37	125,00
VIII. SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	38	21.589,00
1 Surse proprii	39	18.740,00
2. Sume de la bugetul de stat pentru investiții	40	0,00
3. Credite bancare pentru investiții	41	0,00
- interne	42	0,00
- externe	43	0,00
4. Alte surse	44	2.849,000
IX. UTILIZAREA RESURSELOR PENTRU INVESTIȚII, din care:	45	21.589,00
1. Investiții, inclusiv investiții în curs la finele anului	46	21.589,00
2. Rambursări de rate aferente creditelor pentru investiții	47	0,00
- interne	48	0,00
- externe	49	0,00
X. DATE DE FUNDAMENTARE		
1. Venituri totale (rd. 01)	50	49.588,00
2. Cheltuieli aferente veniturilor totale (rd. 07)	51	48.841,00
3. Rezultate (+/-) (rd. 50 – rd. 51)	52	747,00
4. Număr mediu de personal, total instituit, din care:	53	223,00
- număr mediu personal de cercetare – dezvoltare	54	105,00
5. Câștigul mediu lunar pe salariat, total instituit – lei/persoană/lună	55	12.245,00
6. Câștigul mediu lunar pe personal de cercetare – dezvoltare – lei/persoană/lună	56	10.841,00
7. Rentabilitate (rd. 52/rd.51*100)	57	1,53
8. Productivitatea muncii pe total personal – mii lei/pers. (rd.01/rd53)	58	222,00
9. Rata rentabilității financiare (rd32*100/capital propriu)	59	1,36
10. Plăți restante	60	0,00
11. Creanțe de încasat	61	8.332,00

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

